Remember Dinu Lipatti

(Grigore Constantinescu – 30 noiembrie 2011)

Nu m-am întrebat niciodată – mărturisea muzicologul Roland-Manuel – dacă este cel mai mare, pentru că eram prea sigur că e cel mai bun". În liniștea înghețată a unui început de iarnă, într-o zi asemenea acestui doi decembrie, acum șaizeci și unu de ani, la Chêne-Bourg, în Elveția, s-a stins lumina vieții lui Dinu Lipatti. „Muzica pierdea pe unul din cei mai admirabili apărători ai ei", avea să scrie, zguduit de tragica dispariție a tânărului artist, Emile Vuilermoz, omagiindu-l pe marele dispărut.

Alături de Enescu, Brâncuși sau Eliade, strălucita personalitate lipattiană este una dintre marile prezențe românești ale secolului XX.

Și poate, chiar dincolo de hotarele reperului temporal, arta sa rămâne o mare dovadă a idealurilor muzicii timpurilor căci, cu modestia fără egal a geniului, Dinu Lipatti a creat dăruind posterității un rar model de perfecțiune umană.

Înregistrările sale pe disc nu sunt marcate de trecerea timpului, compozițiile sale se împărtășesc din taina sufletului poporului din care a plecat.

Un sunet simbol pe claviatură, iată ce nu s-a șters din memoria oamenilor. Spre neuitare este darul celui care mărturisea că pentru el și semenii deopotrivă lui, „Muzica este un lucru grav".